

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑννακόσα,
νέα πλάσις ἑστὰ νέφη πετώσα.

Ἐβδομὴ Νοεμβρίου,
τρόμος Βουλευτηρίου.

Χίλια καὶ ἑνενηντα καὶ ἑξή,
μπόλικος παρὰς θὰ τρέξη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—
Τῶν δασκάλων σφαδαζόντων
καὶ τὰ δόντια τῶν τριζόντων
καὶ τὰ μάλα μαινομένων,
καὶ πολλῶν κραδαιομένων
κοπερῶν ἔγχειριδίων
κατὰ τῶν νομοσχεδίων
τοῦ Θανάση τοῦ Λοκροῦ,
εἰσαχθέντων πρὸ μικροῦ
δίχως πρόλογο μεγάλο
ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάκη,
ποῦ δὲν ἔχει σὰν τὸν ἄλλο
τὸν ἀμίλητο μουστάκι.

Τοιγαροῦν πολλῶν βλεπόντων πῶς μ' αὐτοὺς τοὺς νέους νό-
[μους

θ' ἀπομείνουν εἰς τοὺς δρόμους,
καὶ λαιμάργως ὅπως τόρᾳ δὲν θὰ γεύωνται σοφίας,
μὰ θὰ τρῶνε μπακαλιάρο,
καὶ τῶν βαρελιῶν ἀφύας
οὖν ἐλαίῳ καὶ ὀξυγάρῳ.

Τοιγαροῦν ἐπικειμένης
συγχωνεύσεως Σχολείων,
καὶ τῆς γῆς τῶν μεγαλειῶν
δι' αὐτὸ ταρασσομένης,
καὶ γὰρ οὕτω, Περικλέτο, δὲν θὰ λάμπῃ σὰν καὶ πρῶτα
μέ κλεινῆς παιδείας φῶτα.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὴν τὴν νέαν
μεταρρύθμισιν τῆς Μέσης,
εἰς τὴν γῆν τὴν κεχηναίαν
δὲν θὰ πλεονάζουν θέσεις.

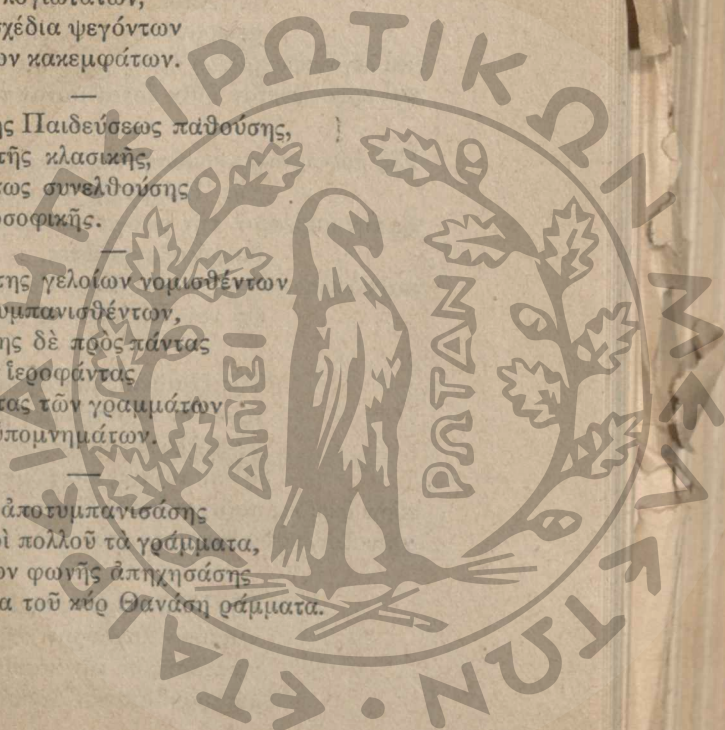
Ἐπειδὴ καὶ τὰ Σχολεῖα
ὀλιγώτερα θὰ γίνουν,
καὶ τὰ σχέδια γελοῖα
καὶ ἀσυνάρτητα τὰ κρίνουν.

Τοιγαροῦν πολλὰ λεγόντων
ἀληθῶν λογιωτάτων,
καὶ τὰ σχέδια ψεγόντων
διὰ λόγων κακεμφάτων.

Τὰ πάνδεινα τῆς Μέσης Παιδείσεως παθούσης,
μὰ καὶ τῆς κλασικῆς,
καὶ ἑσχάτως συνελθοῦσης
τῆς Φιλοσοφικῆς.

Οὐκοῦν καὶ παρὰ ταύτης γελοίων νομοθεθέντων
καὶ ἀποτυμπανισθέντων,
πεμφάσης δὲ πρὸς πάντας
τοὺς νῦν ἱεροφάντας
καὶ μύστας τῶν γραμμάτων
ὄγκους ὑπομνημάτων.

Οὐ μὴν αὐτὰ κάκεινης ἀποτυμπανισάσης
ἄτε δὴ ποιουμένης περὶ πολλοῦ τὰ γράμματα,
οὐ μὴν καὶ ἀπὸ περάτων φωνῆς ἀπηχησάσης
πῶς ἔχει γιὰ τὴν γούνα τοῦ κυρτοῦ Θανάση γράμματα.

Οὐκοῦν καὶ κομπούλων
ταῦν ἐγεῖναι δὲ,
τὸ πᾶν δ' ὡς ἐπιπόλαιον
κακείνων κρινουσῶν
μέ τὴν διὰ πασῶν.

Οὐ μὴν εἰς τὸ Βασίλειον ἡμῶν τῶν ἐπιζώντων,
δὲ πρὸς ὑπογραμμὸς ἀπανταχοῦ καὶ δέγμα,
παμπόλων καὶ παντοειδῶν λογίων συρίζοντων,
οἵ περ καλοῦσι προσφυῶς συριστικὸν τὸ σῆμα,
ὡς δὴ θεν προφερόμενον πλειστάκις παρ' ἡμῶν
μέ τινα συριγμόν.

Τὴν μὴν τὴν δασκαλικὴν περιδεῶς ἡδούσης
πάσης λογίας Μούσης,
ἥ περ ἐξήψε, Περικλῆ, πολλὰς ψυχὰς ἱφθίμους
κ' ἐν γραμμασιν ἀλκίμους.

Τοιγαροῦν μηνιουσῶν,
ἀδελφέ μου, καὶ πασῶν
τῶν Χαρίτων καὶ Μουσῶν.

Τοιγαροῦν κατὰ καθήκον
καὶ δικαίως μαινομένων
πάντων τῶν Παρακειμένων
καὶ τῶν Ὑπερσυντελικῶν.

Καὶ πολλῶν μηνιουσῶν γενικῶν μας ἀπολύτων,
αἵ περ χρώμεθα καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων,
καὶ πολλῶν δεινῶν μεγάλων
ἐντυχόντων τοῖς λογῶσι,
καὶ πολλῶν σπευδόντων λάλων
γὰ τὰ ψάλλον τοῦ Θανάσι.

Τοιγαροῦν τοῦ Ρωμαϊκοῦ τοῦ καὶ κλασικωτάτου
ἀσχολούμενου κατ' αὐτὰς περὶ διὰ γραμμάτου,
καὶ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ τῆς παλλούσης
καὶ στάσιν ἀπειλούσης.

Διδασκάλων δὲ σεμνῶν
μετὰ δέους καὶ σιγῆς
τὸν Ἀπόλλωνα γυμνὸν
θεωρούντων ἀπὸ γῆς,
καὶ λεγόντων πῶς κ' ἐμεῖς γρήγορα θὰ μείνωμε ἔτσι
καὶ κρησφύγετον ἡμῖν ἔσται μόνον τὸ κοτέτσι.

Εἰς πολλὰς περιπεσοῦσης καὶ παντοδαπῆς ἐνδείας
τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας,
ἥς τὴν ἄσβεστον τὴν φλόγα καὶ τὸν πάγκαλον βοῦμόν
διεφύλαξαν αἰῶνες,
καὶ τὸ κλασικὸν τῆς κλέος ἐκκραταίωσαν ἡμῶν
καὶ τοῦ Κλάσσεον οἱ κανόνες.

Τῆς Παιδείας μετ' ἀγῶνας
τόγε νῦν πλουτιζομένης
μέ πολλοὺς καινοὺς κανόνες
κ' ἐπὶ τούτοις καυχωμένης,
πλήν ἀκρίδας παρεχούσης κ' ἄγχιον σὺν ταῦταις μέλι,
χλευαζούσης δὲ τὸν ἄρτον, τὸν καλούμενον καρβέλι.

Τῆς Παιδείας τὸ παράπαν
κλασικὸν λαχούσης κληρον,
τιναξάσης δὲ τὴν κάπαν
μεταρρυθμιστῶν Λουθηρῶν.

Καὶ λεγούσης μετὰ τὰς Μούσας καὶ τὰς Χάριτας ὁμοῦ
πρὸς τὸ Βουλευτήριον:
παρελθέτω κ' ἀπ' ἐμοῦ
τὸ πικρὸν ποτήριον
πάσης βελτιώσεως
καὶ συγχρόνου γνώσεως.

Τούτων οὕτω γενομένων, καὶ τοῦ Πανδιδασκηρίου
κατελθόντος εἰς τὴν πόλιν,
καὶ πατόκορφα λουσθέντος ὑπὸ τοῦ Βουλευτηρίου,
Περικλέτο μου, καὶ πάλιν.

Καὶ πολλῶν εἰπόντων τότε
πῶς καμπόσοι φωτοδοταί,
ποῦναι πρόσωπα σεπτὰ,
πέρουν τσάμπα τὰ λεπτά.

Δηλαδή πῶς κ' ἐκεῖ πέρα
γίνεται τὸ μαλεβράσι,
καὶ τὸ κοπανᾶν ἀέρα
ἔχει μοναχὴ του δρᾶσι.

Ὅμιλοντος μετὰ χολὴν
εἰς τὴν ἀχολὸν Βουλὴν
καὶ τοῦ Παπαβασιλείου
περὶ τούτου τοῦ τεμένους,
ποῦ πηγὴ τοῦ μεγαλείου
θεωρεῖται κ' ἀπὸ ξένους.

Τοιγαροῦν εἰπόντων κ' ἄλλων
γλαφυρῶς περὶ σκανδάλων,
βεβαιούντων τὴν Βουλὴν καὶ Βουδοῦρη τοῦ Βασίλη
πῶς γιαντὸς δὲν ἔξωρ ποτὸς παρ' ὀλίγον νὰ τὸν στεῖλῃ.

Βλέποντος καὶ τοῦ Κουβέρνου, Περικλέτο φουκαρά,
πῶς θὰ τρέξῃ συμφορά,
πῶς μ' ἐκείνας τῆς Παιδείας τὰς πολλὰς μεταρρυθμίσεις
πῆραν γλώσσα κ' οἱ βουβοὶ
καὶ καθέννας θορυβοῖ,
κ' εἶναι πιθανὸν ἐκ τούτου νὰ προέλθῃ νέα κρίσις.

Τοιγαροῦν ἐν τούτοις πᾶσι
συμβουλίων γενομένων,
βλέποντος καὶ τοῦ Θανάσι
πῶς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τάποροίπ' ἡ νέα γνώμη,
ποῦ τὰρχαῖα κοπανᾶ,
καὶ δαιμόνια καινὰ
δὲν χωνεύει τῶρ' ἀκόμη.

Βλέποντος καὶ τοῦ Λοκροῦ πῶς τὸν πότισαν φαρμάκι
καὶ δὲν εἶναι πᾶν χαῖρι,
εἶπε σὺν Παναγιωτάκη
παρενθὺς νὰ τὰποσύρῃ.

Κι' ἀπεσφύθησαν ποῦ λὲς
πρὶν ἡλίου φῶς ἰδοῦν,
καὶ δασκάλων κεφαλαῖς,
ποῦ μᾶς πότισαν χολαῖς,
τέτοια τῶρα τραγουδοῦν.

Τοιγαροῦν κ' οὐ μὴν ἀλλὰ
τὰβαλιν μετὰ σὸ ζεμπῆλι,
καὶ τὰ κρέμασαν ἡγῆλα
νὰ μὴν τοὺς τὰ φᾶν οἱ ψύλλοι.

Π.—Γνωσθέντος τῶρα πῶς μαζί με Στόλους καὶ Στρατοῦς
θὰ γίνουν σιδηροδρομοὶ κ' ἐκεῖ στοὺς Ὑμητοῦς,
καὶ τίποτε παρᾶξενο μ' ἔναν ὁδοντωτὸ
ν' ἀνέβρωμε σὴν Πάρνηθα καὶ σὸν Λυκαβητό.

Οὐκοῦν γνωσθέντος, μακαρά,
σὸν τόπον τῆς εὐκλείας
πῶς θάλλουνε καὶ τὰ νερά
τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Γνωσθέντος πῶς μετὰ τὰ νερά θ' ἀνοίξουν νέα πάρκα,
καὶ τούτ' ἡ πολιτεία
θὰ γίνῃ Βενετία,
ποῦ θὰ πηγαῖναι σπῆτι σου μετὰ γόνδοла καὶ βάρκα.

Γνωσθέντος πῶς ἡ Μιχαλοῦ
θ' ἀνεύρῃ πλοῦτον περισσόον,
καὶ βουληφόρου Θεσσαλοῦ
καλῆσαντος περὶ δασῶν,
γιατὶ δὲν πρέπει νάχωμε τὴν ἀφιλοτιμία
ν' ἀφίνωμε τὰ δάση μας χωρὶς φωτιὰ καμμία.

Σὲ κράτος ζοῦμ' Ἑλληνικό,
δὲν εἵμαστε σὸ Μεξικό
γὰ νὰ κυττάζουμε κ' ἐμεῖς τὰ δάση μας παρθένα
καὶ πυκνοφυνημένα.

Δὲν πρέπει μετὰ τῆς στρουγγαῖς τῶν τῆς κακομοιριασμένων
ἀπὸ μακρὰν νὰ βλέπουνε τὸ δάσος οἱ ποιμένες.
Μαλὸ δὲν βρῖσκεῖς καταντῖα μήτε σὰν φοντουκάκι
σ' αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο τὰναθεματισμένο...
καὶ τότε ποῦ θὰ ψήσουνε κανένα κατσικάκι,
ὅπου συμβαίνει κάποτε νὰ τὸχουνε κλεμμένο;

Γνωσθέντος τῶρα πρὸ μικροῦ μέσα σὸ Βουλευτήριον
πῶς μετὰ τὸν Βῆλο γίνετο πυκνὸ συλλαλητήριον
γὰ τὸ καινούριο σχέδιο τῆς ἐλαιοδεκάτης
κ' ἦθε μ' ἡγῆλα καὶ ρόπαλο καθε νταῆς χωριάτης.

καὶ τῆς εἰρήνης τὴν ἡγῆλα τὴν εἶχανε, καλέ μου,
γὰ σύμβολον πολέμου.

Γνωσθέντος πῶς ἐξώρμησαν μετὰ ρόπαλα καὶ ξύλα
σὰν ἄγρια λειοντάρια,
κ' ἔρριξαν καλαμάρια,
κ' ἔγιναν ὅλα θάλασσα, κ' ἔγιναν ὅλα νῆλα.

Οὐ μὴν γνωσθέντος ἐνταυτῷ, βρε Φασουλὴ κυνώπα,
πῶς κάνει λάδια πρὸ πολλοῦ κ' ὁ Κόντες εἰς τὴν Ρόπα,
γὰ νὰ χαροῦν κ' οἱ Θεσσαλοὶ κ' ὁ Τζώρτζης ὁ Κορφιᾶτης
εὐθὺς ἀπέσυραν κ' αὐτὸ τῆς ἐλαιοδεκάτης.

Οὐ μὴν γνωσθέντος ἐνταυτῷ, ξυλένι κασιδιάρη,
πῶς πάτησαν ποδάρι
κ' ἔταιρειῶν ὑπάλληλοι, μὰ καὶ σιδηροδρομῶν,
εὐθὺς καὶ τῶν ἀπεργιῶν ἀπέσυραν τὸν νόμον.

Οὐκοῦν γνωσθέντος καὶ αὐτὰς πῶς εἶναι δυνατό
τοῦ καθενὸς τὸ κέφι,
κ' αὐτὸς κ' ἐκεῖνος ἔφη:
κᾶν θὰ γενῇ τὸ γούστο μου, κᾶν ἐπαναστατῶ.

Φ.—Γνωσθέντος, Περικλέτο μου, κ' ἀπὸ τὸν Σηκουάνα
πῶς ἀθρόωθ' ἡ Σταίνελ, ἐκεῖν' ἡ μαλαγάνα,
ἐκεῖν' ἡ τετραπέρατη, διαβολοχήρα πρώτης,
καὶ λέει καθε τῶν χηρῶν ἀθρόως θιασώτης:
Χήρα ν' ἀλλάξῃς τὸνομα, χήρα νὰ μὴ σὲ λένε,
ποῦ κάνεις μάτια θεατῶν κ' ἀκροατῶν νὰ κλαῖν.

Γνωσθέντος πῶς κ' ἡ Σταίνελ δικαίως ἀθρόωθι
καὶ τόσων ἐπληρώθησαν χηρῶν καὶ χήρων πόθοι,
λένε πῶς νομοσχέδιο θὰ φέρουν σὴν Βουλὴν,
ὅπου κανένας Φίλιππος, οὐδ' ἄλλος τις γεννάδας,
θὰ κἀν' σὴν κουβέντα τοῦ καμμὰ παραβολῆ
μετὰ τὰς Λαῖδας τοιγαροῦν καὶ τὰς Ἀρσακειάδας.
Καὶ μόνο μετὰ τὴν Σταίνελ τὴν χήρα θὰ συγκρίνῃ,
ποῦ φαίνεται κ' Ἀρσακειάδας, καὶ Λαῖς καὶ Φρόνη.

Π.—Γνωσθέντος ὅτι κ' οἱ Νομοὶ θὰ γίνουν δεκαῆξη
σηκώνεται τὸ χέρι μου καλὰ νὰ σοῦ τῆς βρέξῃ.

Τῆς Βουλῆς τὰ Πρακτικά
εἶδος ἀναψυκτικά.

Κι' ὁ Φίλιππος ὠμίλησεν ἐκεῖναις ταῖς ἡμέραις,
ὅπου τὸ κράτος ἐπλεε πρὸς πέτρας Συμπληγάδας,
καὶ δὴ παρωμοιώθησαν τοῦ κράτους οἱ πατέρες
πρὸς τὰς Λαῖδας τὰς γνωστὰς καὶ τὰς Ἀρσακειάδας.

Τῶν μὲν κέντρων τῶν μεγάλων οἱ μεγάλοι τσελεπήδες
ἀνομάσθησαν Λαῖδες,
ὅμως τῶν Ἐπαρχιῶν οἱ μικροὶ κ' οἱ φουκαράδες
ἔγιναν Ἀρσακειάδες.

Κι' ἐβλέπετε ἐκεῖ τσακίστρας μετὰ πάλων ἐρώτων ράκη,
καὶ κορίτσια, ποῦ δὲν τρώει τὴν καρδούλα τῶν σαράκι,
κ' ἐνθυμίζοντε τοῦ Νῶε τὸ λευκὸ περιστεράκι.

Τρεις χαιρετε, Λαῖδες μας, καὶ σεις τὰ λευκοφόρα...
 κι'ὁ Φίλιππος ὠμίλησε καὶ γὰρ τὴν εὐρυτάτη...
 καὶ πῶς ἐγὼ μικρὸς Δαυὶδ θὰ πολεμήσω τώρα
 τὸν Κερκυραῖο Γολιάθ;...κι' ἔδειξε τὸν Κορφιᾶτη.

Καττάτε τον!...τὶ δύναμις, τὶ ρώμη, τὶ λεπίδια...
 μ' αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν τὸν λόγον του κατέληξε,
 κι'ὁ Κερκυραῖος Γολιάθ ἐσουφρώσε τὰ φρύδια
 κι' ὅλον τὸ Κοινοβούλιον ἐβρόντησε κι' ἐλέλιξε.

Ἀγγελόπουλος λαλεῖ κι' ὅλο σπινθηροβολεῖ.

Οὐκοῦν παρέβαλλε κι' αὐτὸς τοὺς ρέκτας βουλευφόρους
 μὲ καὶ τζογαδόρους,
 ποῦ βγαίνουν τέρτσι στὰ χαρτιὰ κι' εὐθὺς ἀλλάζουν πόντο...
 ἔτσι κι' ἐμεῖς μὲ τοὺς Νομοὺς δὲν παίζομε στὸ βρόντο.

Πρῶτα, τοὺς λέει, παίζαμε μὲ τοὺς εἰκοσιέξη
 κι' εἴχαμε βεβαιότητα πῶς καὶ θὰ μᾶς φέξῃ.
 Ἀλλ' ὅμως τέρτσι βγήκαμε κι' ὁ πόντος μας θ' ἀλλάξῃ...
 τώρα λοιπὸν ἂς παίζωμε μὲ τούτους τοὺς δεκάξη,
 μὰ καὶ μ' αὐτοὺς ἂν χάσωμε καὶ δὲν μᾶς βγάλουν σότους
 τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς γυρίζομε σότους πρῶτους.

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Κώστα πρὸς τοὺς παίκτας τῆς Βουλῆς
 ἔκραξε κι' ὁ Φασουλῆς:
 Γεῖά σου, τζογαδόρα ράτσα,
 ποῦ μᾶς καμαρόνεσαι...
 πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
 πότε δὲν πληρόνεσαι.

Ὁ Κώστας τῆς συναλλαγῆς τὸν ἄμπακο τῆς ψάλλει,
 καὶ μὲ Λαῖδα παστρική κι' αὐτὸς τὴν παραβάλλει,
 ὁποῦ καθένας στὰ κρυφὰ γλυκὰ τῆς λέει λόγια,
 ματάκια μου καὶ τζόγια,
 ἀλλ' ὅταν σὲ δημόσια τὴν συναντήσῃ μέρη
 κάνει πῶς δὲν τὴν ξέρει.

Ἀλλ' ὅμως ἡ τῶν Βουλευτῶν, ἐφώναζε μὲ τόνο,
 μ'προστὰ σ' αὐτὴ τῶν Ὑπουργῶν εἶναι μιὰ νοῦλα μόνο,
 ἀδίκως δὲ τοὺς Βουλευτὰς τοὺς ψέγουν ἐπιπόλαιοι...
 κι' ἱστορικῶς ἀπέδειξε μ' ἐκεῖνον τὸν Μακώλεϋ
 πῶς Ὑπουργοὶ πραγματικῶς κάνουν βουτριάς μεγάλας,
 πῶς τοῦτοι πέρνουν τὰ ψαχνὰ κι' ἀφίνουν τῆς κοκκάλας.

Ὁ Πανικὸς τῆς Τρίτης, ποῦ τὸν ἀκούς καὶ φρίττεις.

Μέσα στὸ Παρλαμέντο βαροῦνε τὰ βιολιά,
 χορεύει τὸ Ραλλάκι μ' ὀλόχρυσά μαλλιά,
 χορεύει κι' ὁ Κορφιᾶτης βαστώντας τὴν ἑλλή,
 χωρὶς γὰρ τὴν εὐρεῖα νὰ βγάζουνε μιζά.

Τὰ πρόβατα βελάζουν κι' οἱ τσελιγκάδες μόκο,
 κι' ἀκούνε πανταχούσαις ἀπὸ τὸν Τσιριμῶκο
 γι' αὐτοὺς τοὺς νέους τρόπους, γι' αὐτὴν τὴν βουβαμάρα,
 μὰ μ' ὅσα κι' ἂν τοὺς λήῃ δὲν δίνουνε πεντάρα.

Ἠγέρθησαν ἀτρόμητοι κατὰ τῆς εὐρυτάτης
 σπουδαῖοι βουλευφόροι,
 ἂν καὶ θερμῶς ὑπὲρ αὐτῆς σότους φίλους ὁ Κορφιᾶτης
 κρυφίως συνηγόρει.

Κι' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος καὶ πάλιν ὀμιλεῖ
 μὲ γλῶσσα σὰν λεπίδι,
 καὶ λέει τὸν Μπουφίδη
 τοῦ Θεοτόκη δαίμονα καὶ Μεφιστοφελῆ.

Κι' εἶδα μέσα στὸ φουσατό
 Μεφιστοφελῆ μουσατό,
 κι' ἔψαλλε τὴν Σερενάτα:
 Τοῦ κὲ φαί λὰ ντορμεντάτα.

Κατακλυσμὸς ρητορικῆς ἐξάλλου κι' εὐκοιλίου,
 βοῦν κι' οἱ γεροντότεροι, βοᾷ κι' ἡ νεολαία,
 στὸν ἀρχηγό του ῥίχτηκε κι' ὁ Παπαβασιλείου
 κι' ὠνόμασε τὸν Ράλλη του μηνίοντ' Ἀχιλλέα,
 ποῦ καθὼς ψάλλουν Ὀμηροὶ τῶν νεωτέρων χρόνων
 τὴν Χρυσήδα χάριξε σαράντα μέραις μόνον.

Τροπολογία βροχήδον, ἐξάψεις, ἀντιρρήσεις,
 καὶ πόλεμος ἐπέκειτο, κι' ἐπατειλεῖτο κρίσις,
 κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε σ' αὐτὸ τὸ πατατράκα:
 δὲν πάτε νὰ φωνάξετε καμμία σακαράκα,
 γιὰ νὰ τελειώσῃ κι' ὁ μελαῖς μὲ τούτῃ τὴν Εὐρεῖα;...
 ὅταν τυχαίως φάνηκαν σπαθιὰ στὰ θεωρεῖα.

Τότε διή τότε ξαφνικὸς
 στὸ Παρλαμέντο πανικός,
 κι' ὅπως τρομάζουν τὰ παιδιὰ μ' ἐκεῖνον τὸν μπαμποῦλα
 ἔτσι καὶ τοῦτο τρώμαζε μὲς στὴν ἀναμπουμποῦλα,
 κι' ἐπῆρε χρῶμα λεμονιοῦ πολλῶν ρητόρων μούρη,
 καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε καὶ κόφτε το κουμποῦρι.

Ἔρχεται σπαθόπαπας μὲ τὴν ἁγία τοῦρα του...
 φεύγετε νὰ φεύγωμε...τρόμος ἡ φιγοῦρα του.
 Ἄλλοι κατακόκκινοι τρέχουν ἄνω κάτω,
 καὶ τὰ χέρια νίβοντας ὅπως τὸν Πηλεό
 πῆγαν καὶ τὸ ψήφισαν μὲ φρενὼν ὀγεία
 δίχως ἐνστάσι καμμιὰ καὶ τροπολογία.

Κι' ὁ Κερκυραῖος ἀσειστος μὲ τὸν Λοκρὸ παρέκει
 ἐμπρὸς εἰς τὸν οὐμπέθερο καὶ τὸν Κορφιᾶτη στέκει,
 κι' ἐπάνω τῶν σὰν νάταγε θεόκτιστα κατρώγια
 συντρίβονται τοῦ προμεροῦ πολέμου τὰ κανόνια,
 κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε κατενθουσιασμένος:
 γιὰ τὴν φορὰν ὁ Σύνδεσμος ἂν εἴν' ἐυλογημένος.